Ч. 147 Недѣля 4 (16) липня 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмініатрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверь 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністрации „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодинокое число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодинокое число 3 к.

Выстава краєва.

Дня 13 с. м. вôдбуло ся засѣданє комітету выставового „Рускихъ товариствъ“, на котрôмъ полагоджено мѣжь иншимъ розкладъ павільону. Павільонъ буде подѣленый на чотири части. Одна часть припаде на выробы ремѣсникôвъ, членôвъ рускихъ товариствъ ремѣсничихъ, якъ „Зоря“ и т. п. — Друга часть буде промыслово-торговельна. Въ тôй части выставленѣ будуть такѣ товариства якъ „Гуцульска Спôлка“, „Народна Торговля“, а выставлять они продукти и выробы краєвѣ, входячѣ въ кругъ ихъ дѣланя. „Народна Торговля“ выставить мабуть взорець сѣльскои крамницѣ. — Въ третôй части будуть выставленѣ выробы жѣночѣ. Устроєнємъ тои части займе ся „Клюбъ Русинокъ“, а зъ пляну роботы, обговореного въ „клюбѣ“, заповѣдає ся часть дуже величаво и занимаючо. — Четверта часть призначена для товариствъ просвѣтныхъ, добродѣйныхъ и економічныхъ. Товариства выставлять ґрафічно на вôдповѣдныхъ мапахъ свôй розвитокъ, а крôмъ того типы своихъ выдавництвъ.

„Клюбъ Русинокъ“ выдавъ въ справѣ Выставы краєвои слѣдуючу вôдозву, пôдписану панею Г. Шухевичевою, предсѣдателькою и панною П. Федаковною, секретаркою товариства:

„Посестры Русинки! „Клюбъ Русинокъ“ постановивъ взяти участь въ выставѣ краєвôй, приступаючи вразъ зъ другими рускими товариствами до устроєня павільону „Рускихъ Товариствъ“.

При тôй нагодѣ загадавъ „Клюбъ Русинокъ“ зôбрати зъ цѣлого краю, а неменше и зъ другихъ частей Руси-Украины, всякѣ взоры робôтъ ручныхъ нашого сѣльского жѣноцтва, а именно: гафты, мережки и иншѣ вышивки, ґерданы, писанки, роботы чипцевѣ и иншѣ роботы на кроснахъ, окрасы стѣнъ зъ паперу и т. п. Зôбранѣ взоры були бы предметомъ Выставы краєвои въ р. 1894, а опсля стались бы пôдставою до повного выдавництва орнаментики народу руского.

До осягненя сеи цѣли мусимо вôдозватись до нашихъ подругъ Русинокъ зъ просьбою о помôчь и спôвдѣланє, тымъ бôльше, що и такъ се вже крайна пора призбирати взоры нашои народнои орнаментики, котра що разъ бôльше уступає пôдъ напоромъ выробôвъ фабричныхъ.

Мы вѣрымо крѣпко, що такъ якъ нашѣ посестры на зазывъ панны Ир. Герасимовичѣвнои поспѣшили зъ богатыми власными працями, щобы дати засновокъ до здвигненя памятника Тарасови, такъ и теперь поспѣшать зôбрати тѣ неоцѣненѣ останки нашого народного майна, тѣ окрасы нашихъ строєвъ, комнатъ и пр., те незатерте свѣдоцтво артистичного змыслу и поетичного духа нашого народу, — щобы дати не лише впôзнати те богацтво ширшому свѣтови, але и охоронити его вôдъ затраты.

Щобы надати одностайнôсть внѣшнôй формѣ надсыланыхъ взорôвъ и пр., просимо:

а) уживати до збираня взорôвъ полотна такого, яке уживаєсь въ селѣ, зъ вôдки зворы взятѣ;

б) задержувати конче величину полотна 50 цм. высокости, а 35 цм. ширины, и то осôбного кусника полотна на кожде село, хочь бы навѣть за для браку рôзнородности взорôвъ кусникъ бувъ лишь въ части взорами заповненый;

в) взоры не потребують бути великѣ, а лишь тôлько зъ кождого, кôлько потреба, щобы цѣлый взôръ выступивъ; взоры тѣ належить вышивати одинъ пôдъ другимъ и побôчь другого, въ вôддаленю одного центиметра;

г) до кождогу взору треба пришити ниткою паперець зъ названємъ взору и его робôтницѣ;

д) подати мѣсцевôсть и повѣтъ, зъ вôдки походять тѣ взоры.

Въ тôй спосôбъ зôбранѣ взоры уложить „Клюбъ Русинокъ“ въ осôбнѣ книжки, котрѣ будуть предметомъ выставы.

Взоры ґерданôвъ просимо зъ вôдповѣдными названями присылати, а клюбъ розмѣстить ихъ на вôдповѣдныхъ картонахъ; такъ само и паперову орнаментику стѣнъ и образôвъ.

Всѣ другѣ взоры робôтъ жѣночихъ просимо надсылати въ оригінальныхъ оказахъ, додаючи до кождого конче назву народну, а при оригінальнѣйшихъ спосôбъ выконаня и призначеня, а надто и имя робôтницѣ.

Наколи бы найшлись и иншѣ предметы цѣкавѣ и цѣннѣ жѣночого выробу, „Клюбъ Русинокъ“ просить ихъ выпозычити на часъ выставы, по чôмъ зверне ихъ властителькамъ, поручаючи за цѣлôсть надôсланыхъ предметôвъ. Неменче просить „Клюбъ Русинокъ“ своихъ членôвъ, щобы зволили такожь власнѣ роботы на выставу надсылати. Членомъ „Клюбу Русинокъ“ може бути кожда Русинка; треба лише зголоситись до выдѣлу о принятє.

Комітетъ загальнои Выставы краєвои розôславъ слѣдуючу вôдозву: Секція XII. маюча представити на загальнôй Выставѣ краєвôй у Львовѣ въ 1894 р. театръ и музику народну, по докладнôмъ розслѣдѣ вôдносинъ артистичныхъ прийшла до переконаня, що оба тѣ вôддѣлы штуки можуть не мало збогатити Выставу краєву, мимо того, що не можуть творити окремои театрально-музичнои выставы.

---

3)

Село Золотороббвъ.

Хороша и правдива исторія для школы и дому.

Зъ нѣмецкого. — Генриха Цшоккого.

(Дальше).

4. Якъ Володко страшно забираєсь до роботы, а то не помагає.

Разъ въ недѣлю, по проповѣди, зôбралась цѣла громада; треба було, бачите, порадитись надъ тымъ, зъ вôдки взяти грошей, бо въ краю розписали надзвычайнѣ податки, а крôмъ того выповѣли громадѣ ще й позычку, за котру не платила точно процентôвъ. Давнымъ звычаємъ зôйшло ся цѣле село на площи пôдъ великою липою. Старшину обступили господарѣ и поза ними стояли жѣнки, доньки та дѣти, щобы послухати, що то будуть радити.

Володко пôшовъ бувъ такожь туды и постановивъ собѣ отворити очи своимъ краянамъ о ихъ сумнôмъ положеню. Коли отже старшина поставила свои внесеня и скôнчила свою бесѣду, ставувъ Володко на камѣнь, що лежавъ середъ дороги, щобы его кождый видѣвъ, и ставъ такъ говорити:

„Любѣ краяне! Я пôшовъ вôдъ васъ хлопцемъ на вôйну а вернувъ назадъ мужчиною. Але коли я зайшовъ до нашого села, то ледви его спôзнавъ, якъ то все змѣнило ся. Давнѣйше называлось наше село справедливо Золоноша, бо оно несло золото, ласки Божои було въ нѣмъ бôльше якъ деинде. Майже всѣ люде у насъ мали ся добре, бѣдныхъ було мало, а жебракôвъ такожь зовсѣмъ не було. Тогды задля нашого добробыту не звавъ насъ нѣхто въ цѣлôмъ краю инакше лишь панами Золотонощцями. Мы не ходили въ подертôй одежинѣ, якъ дѣды, лишь въ пишныхъ и чистенькихъ хочь простенькихъ собѣ свитахъ; дома не було нужды, але ще й бувъ якійсь лишный грôшь. Громада не мала тогды довгôвъ, за котрѣ мусѣла оплачувати проценты, але ще ѣй платили другѣ проценты за розпозыченѣ капіталы, котрѣ мы собѣ заощадили. Поле тогды гноило ся добре и добре обрабляло ся, бо кождый мавъ свою коровку, свою конину въ стайни, до того була ще й яка коза або вôвця та й кôлька безрогъ при тôмъ. Тогды выглядало наше село зъ верха якъ яке мѣсточко. Домы були краснѣ и чистѣ якъ зъ верха такъ и въ серединѣ, такъ, що хочь бы й якій панъ зъ мѣста не повстыдавъ бы ся бувъ въ нихъ мешкати. Вôкна свѣтили ся якъ зеркала, а обстава въ хатѣ и посудина въ кухни показували, що то ґаздôвство людей заживочныхъ. Лишь мало було такихъ, що мали довги, а хто ихъ мавъ, той не журивъ ся, якъ ихъ заплатить. Тогды дôставъ Золотоношецъ въ мѣстѣ безъ грамоты та всѣлякои поруки лишь на его честне слово хочь бы и сто риньскихъ а навѣть и бôльше. Для Золотоношѣ бувъ то золотый часъ.

Коли Володко такъ говоривъ, то всѣ потакували ему и казали: „Правду каже той Володко!“

Але вôнъ говоривъ дальше: Теперь вже не такъ. Наше село не повинно теперь называти ся Золотоноша, але Болотоноша, або Гнойноноша, Терно- або Осотоноша. Зъ нашого поля щезла благодать, бо однѣ мають за богато, другѣ за мало землѣ, а иншѣ таки нѣчого не мають; прочѣ не можуть его обробити та выхôснувати якъ потреба. Єсть богато такихъ, що не встидять ся жебрати, лишь ще уважають то за честный зарôбокъ. Майже кожде ґаздôвство задовжене и однѣ за другими выглядають вже того дня, коли ихъ зліцитують и выгонять зъ хаты. Екзекутники не выходять зъ села. Зъ сусѣдными селами жиємо въ сварцѣ и процесуємо ся, а самѣ мѣжь собою ворогуємо и дѣлимо ся на партіи. Єсть ще въ насъ давна гордовитôсть, але давныхъ грошей вже нема. На улицяхъ повно болота а въ хатахъ нечистота и смроды, але найбôльше нечистоты въ серци. А то чому? Тому, що кождый умѣє лѣпше пити якъ робити, лѣпше брати на боргъ, якъ заразъ платити, лѣпше мантити и красти, якъ давати, у кождого значить хитрôсть бôльше якъ правда. Коли такъ

Вôддѣлъ той репрезентованый въ способъ показовый, обнимае: 1) инструменты музичнѝ; 2) инструменты народнѝ; 3) инструменты давнѝ; 4) памятки старины; 5) рукописи давнѝ и новочаснѝ; 6) выдавництва; 7) школьництво музичне; 8) театръ; 9) фотоґрафіи артистôвъ въ якъ найчисленнѣйшôй збôрцѣ, призначенѝ для декорацій салѣ. Крôмъ того проєктованый єсть для оживленя Выставы рядъ концертôвъ поодинокихъ Товариствъ, артистôвъ и віртуозôвъ.

Комітетъ докладае всѣлякихъ старань, щобы оба тѝ вôддѣлы, мимо того, що пôдъ взглядомъ розмѣрôвъ замкненѝ суть въ певныхъ границяхъ, представили ся якъ найсвѣтлѣйше; однакожь змаганя тѝ, хочь бы и найгорячѣйшѝ, не увѣнчають ся успѣшными наслѣдками, скоро комітетъ не стрѣтить ся зъ ревною помочею всѣхъ нашихъ Товариствъ музичныхъ и спѣвацкихъ, композиторôвъ, артистôвъ выконавцѣвъ и діріґентôвъ, критикôвъ и літератôвъ, присвячаючихъ музицѣ свое перо, педаґоґôвъ музичныхъ и промысловцѣвъ, выготовляючихъ инструменты.

Отже въ першôмъ рядѣ вôдносить ся комітетъ (Львôвъ ул. Ягайлоньска 15) до всѣхъ, що працюють на поли штуки, вôдтакъ же до всѣхъ любовникôвъ музики и театру, такъ численныхъ середъ нашои суспôльности, зъ просьбою о ревну и енерґічну участь въ выставѣ, числячи же на почуте горожаньского обовязку и на любовь до штуки, єсть певный, що не стрѣтить єго заводъ. — Вôдозву ту пôдписали: Директоръ Выставы, Мархвицкій; секретарь, Ив. Каз. Зелиньскій; предсѣдатель секціѣ XXII. дръ Алекс. Тхоржницкій и референтъ секціѣ, Станіславъ Невядомскій.

Зъ анкеты промысловои.

На засѣданю анкеты промысловои дня 11 с. м. предложивъ пос. Екснеръ оглядъ теперѣшнои дѣяльности тои анкеты. Доси допущено 178 сtowарищень до высланя знатокôвъ и переслухано ихъ 168. Въ послѣднихъ дняхъ высказували свою гадку ческѝ знатоки по чески, бо казали, що не умѣють добре по нѣмецки говорити. Ихъ высказы переводивъ на нѣмецке пос. Адамекъ. Пôдчасъ того переслухуваня допоминали ся ческѝ знатоки о ческихъ стеноґрафôвъ, щобы могли вôдповѣдно сконтролювати свои высказы, позаякъ нѣмецкимъ перекладомъ, зробленымъ на борзѣ, не хотѣли вдоволити ся. Зъ того настала суперечка о мову а предсѣдатель пос. Вайґель старавъ ся залагодити єѣ въ той способъ, що розходить ся не о то, щобы знатоки самѝ межи собою розумѣли ся, а о то, щобы члены комісіѣ розумѣли знатокôвъ и длятого добре бы было, щобы знатоки говорили по нѣмецки.

Пôсля проґрамы, уложенои на будучнôсть, прийде черга на знатокôвъ зъ Галичины въ часѣ межи 24 липня а 1 серпня. Межи 5 а 7 серпня мають бути переслуханѝ тѝ, котрыхъ треба ще буде завôзвати въ наслѣдокъ рекламацій. Вôдрочене комісіѣ наступить не скорше якъ може 10 серпня. Однакожь передъ зôбранємъ Рады державнои мае комісія ще разъ зôбрати ся, щобы выслухати знатокôвъ о промыслѣ домашнôмъ. Упôмнувъ ся о то пос. Барвѣньскій, але ухвала въ сѣй справѣ ще не запала.

Пôдчасъ переслухуваня знатокôвъ зъ Моравы сказавъ знатокъ Рореръ, що испытъ на челядника и майстра єсть конечнымъ для термінатора, що ходивъ до фаховои школы. Лишь испытъ не повиненъ вôдбувати ся на ладъ давныхъ цехôвъ. Всѣ знатоки крôмъ одного заявили ся за доказомъ уздôбненя для ремѣсникôвъ. За доказомъ уздôбненя для фабрикъ заявивъ ся лишь оденъ знатокъ, а знатокъ Вальнеръ навѣвъ за примѣръ, що Архікн. Альбрехтъ и оломуцкій кн. архієпіскопъ, мають також фабрики, и спытавъ: А хтожь тутъ мае ся выказати доказомъ уздôбненя?

Перегляд политичный.

На вчерашнôмъ засѣданю вѣденьскои рады громадскои явивъ ся репрезентантъ намѣстництва рад. Кучера а бурмістръ вôдчитавъ рôвночасно рескриптъ намѣстника, въ котрôмъ той каже, що буде користати зъ прислугуючого єму права и буде высылати на засѣданя свого заступника. Причиною сего мала статись якась вôдповѣдь віцебурмістра на интерпеляцію въ справѣ трамваю.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня, що судъ вѣденьскій застановивъ слѣдство противъ москвофільскихъ демонстрантôвъ и выпустивъ ихъ на волю.

Пôдчасъ вчерашнои дебаты въ нѣмецкôмъ парламентѣ промавлявъ ґр. Гербертъ Бісмаркъ и доказувавъ, що до пятьлѣтъ мусить прийти до великои вôйны европейскои а тогды покаже ся, що войско въ наслѣдокъ двохлѣтнои службы не буде мати досыть вправы. Крôмъ того будуть и соціялісты мати великій приступъ до войска. Бісмаркъ полемізувавъ вôдтакъ зъ Капрівімъ, ажь наконецъ президентъ мусѣвъ вôдобрати єму голосъ.

Новинки.

Львôвъ дня 15 липня.

— **Гр. кат. комітетови парохіяльному** въ Чирнôй въ пов. грибôвскôмъ уделивъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр на докôнчене будовы церкви.

— **Именованя.** Ревідентъ рахунковый Тома Червиньскій именованый радникомъ рах. при почтѣ, Людвикъ Корчиньскій практикантомъ рах. при почтѣ; Петро Гіршь у Львовѣ и Альфредъ Розенберъ въ Надвôрнѣ радниками лѣсовыми, Володиславъ Лѣсовскій люстраторомъ лѣсовымъ у Львовѣ, Иванъ Фальковскій адъюнктомъ адміністраційнымъ при Дирекціи лѣсôвъ у Львовѣ. — Міністеръ просвѣты именувавъ суплента Юл. Кобиляньского въ Чернôвцяхъ дѣйстнымъ учителемъ при ґімназіи въ Коломыи, а проф. ґімназіи въ Сучавѣ Мандичевского перенѣсъ до школы реальнои въ Чернôвцяхъ.

— **Лѣкареви въ маринарцѣ,** д рови Ярославови Окуневскому, дозволивъ Є. Вел. Цѣсарь носити испаньскій ордеръ del merito navale I-ои клясы.

— **На будову руского театру** вложили на руки п. Станіслава Дембовского, ц. к. нотаря въ Рудкахъ: пп. Альбинъ Свѣталскій зъ Рудокъ 1 зр., Йосифъ Сьокало 2 зр., Кароль Бартъ 1 зр., Иванъ Жеґестовскій 1 зр., Андрей Льорекъ 1 зр., Стефанъ Домаравекъ 50 кр., Райскій 1 зр., Ф. Д. 50 кр., Теренкочий зъ Рудокъ 1 зр., Лыхоль 50 кр., Бенецкій 1 зр. 50 кр., кс. Клечекъ 1 зр, Янко зъ Гошанъ 1 зр., Лодзеньскій 40 кр., Косярскій 1 зр., Павлишъ 1 зр. 50 кр. Дембовскій 2 зр. 50 кр., Илія Зубатый 2 зр., I. Ж. 1 зр., Ник. Маринякъ зô Старыхъ Рупневичь 50 кр. — разомъ 21 зр. 90 кр — У впв. о. Пашковского на зазывъ о. Пѣтушевского вложили впв. о. М. Дерлиця 1 зр., о. А. Сумикъ 1 зр., о. Пѣтушевскій 1 зр., о. Дуткевичь 1 зр., о. В Цебровскій 1 зр., о. Левъ Тарнавскій 1 зр., о. Войтовичь 50 кр, кс. М. Пиоатковскій 2 зр., о. Пашковскій 1 зр., кс. Т. Гдовскій 50 кр., о. Гутковскій 1 зр., п. Мартинюкъ 50 кр, о Топольницкій 50 кр., п. Біртъ 50 кр., Н. Н. 20 кр., п. Роговскій 1 зр., о. Йосифъ Фолисъ 2 зр. — разомъ 15 зр. 70 кр — *Вôдъ комітету будовы руского театру.*

— **Въ Кудринцяхъ** вôдбули ся дня 25 червня загальнѝ зборы мѣсцевои читальнѣ „Просвѣты“ На тѝ зборы приѣхали делеґаты зъ сусѣдныхъ читалень, а именно зъ Залѣся, Михайлôвки и Пановець; зъ послѣдного села зъ прехорошимъ хоромъ селяньскимъ. — Зô справоздания уступившого выдѣлу довѣдуємо ся, що читальня въ Кудринцяхъ числить дотеперь 60 членôвъ, въ минувшôмъ роцѣ вôдбуло ся пять засѣданъ выдѣлу, въ порѣ зимовôй сходили ся члены 3 разы на тыждень, а

дальше пôде, то будемо мусѣли въ нуждѣ и соромѣ загибати. Вже теперь не маемо нѣ въ мѣстѣ нѣ въ краю кредиту, а коли хто хоче кому сказати, що вôнъ урвитель, то заразъ каже: „То Золотоношець!“

На тѝ слова Володка зробивъ ся въ народѣ ропôтъ и люде стали потручати ся и кождый дививъ ся вовкомъ на Володка, такъ, що ажь мельникова Гальшка перепудилась. Она, бачите, стояла на лавцѣ передъ хатою и не спускала очей зъ Володка, бо таки любила єго зъ цѣлого серця.

Але Володко не давъ ся застрашити тымъ ропотомъ та шумомъ, лишь говоривъ дальше:

„Люби краянє! Коли маете ще въ собѣ хочь каплю честнои и побожнои крови, то подайте собѣ руки и скажѣть: Мусить инакше бути! А зъ вôдкижь тота наша згуба? Онъ зъ вôдтамъ она иде, зъ онтыхъ коршемъ. Тамъ потопили ся вашѝ ґрунты въ горѣвцѣ та пивѣ, а вашѝ коровы позабивали карты. Тамъ вы вôдучили ся щадити и вôдвыкли вôдъ працѣ. Бѣда робить зъ людей злодѣѣвъ, а до лѣнивого чортъ заходить въ гостину. Грошѣ по вашихъ батькахъ вже минули ся, а вы ходите въ святочнôй одежѣ зъ дѣрами въ рукавахъ. Коли маете пару крейцарôвъ въ мошонцѣ, то заразъ запиваетесь, а дома жѣнка та дѣти голодують. Якій буде зъ того конецъ? — Пытаюсь старшины: Де подѣлось майно громадске и якъ вы господарили тымъ, що лишило ся по нашихъ батькахъ и дѣдахъ? Чому не здаєте точно рахункôвъ и не даете щирои рады, що робити? Чому волѣєте записатись та заѣдати за громадскій грошѣ, якъ щадити добра громадского? Чому не позамыкаете коршемъ и не попускаете воды зъ забагненого лѣса громадского, або чому не поналравляете улиць въ селѣ, на котрыхъ можна собѣ ноги поломити? Чому позваляєте людемъ такъ легко довги робити, а ставите такѝ трудности, коли они хотять ратувати ся, щобы не пôшли на жебры?

Коли Володко такъ сказавъ, крикнуло кôлькохъ ихъ старшины: „Мовчи ты пройдисвѣте, ты дармоѣде, бо нѣ, то мы засадимо тебе о хлѣбѣ и водѣ на сорокъ и вôсѣмъ годинъ до Ивановои хаты!“ — А цѣла громада крикнула: „Мовчи! мовчи!“

Але Володко вôдозвавъ ся на то: „Вы можете мене замкнути до Ивановои хаты, але я можу запôзвати васъ передъ высоке правительство. Коли я розкажу, якъ вы тутъ господарите, то стане вамъ бôльше гôрко, якъ менѣ о хлѣбѣ и водѣ. А скажѣть теперь всѣ панове громадо, чи я не правду кажу, може що выдумую? Спытайтесь своєѣ совѣсти, чи вы стали богатшѝ чи бѣднѣйшѝ; чи єсть ще межи вами щирôсть и вѣра; чи єсть межи вами страхъ Божій и любовь ближнього, чи може лишь захланнôсть, лихварство, пôдлота, хитрôсть, пôдступнôсть, кривоприсяга и всяка погань? А коли въ васъ совѣсть вже не вôдзываесь, то подивѣть ся на свои хаты и стайнѣ, що валять ся, гляньте на свои запустѣлѝ поля и порожнѝ мошонки та скринѣ, на свою подерту одѣжь и сорочки; они моими свѣдками противъ васъ. Подивѣть ся на свои бѣднѝ занедбанѝ дѣти, они мои свѣдки противъ васъ. Вы бôльше доглядаете коровъ, свиней та овець якъ дѣтей, а коровы знову та свинѣ и вôвцѣ не такъ подобають ся, якъ піяньство та обжирство и гра въ карты“.

Володко хотѣвъ ще бôльше наговорити, але они зъ страшеннымъ крикомъ струтили єго зъ каменя и не дали вже говорити. Знайшлись и такѝ, що хотѣли таки до него братись, але вôнъ якъ друливъ ними одного до другого, то они ажь головами объ себе вдарили ся. Вôнъ вхопивъ тогды якійсь кôлъ и казавъ, що кости тому поломить, хто зважить ся до него приступити. Пôднявъ ся ще бôльшій крикъ противъ него, дехто вхопивъ навѣть за камѣнє, але Володко не налякавъ ся и зъ коломъ въ рукахъ перебравъ ся черезъ товпу домôвъ. Тамъ обмывъ ся, завязавъ собѣ розбите чоло и успокоивъ ся.

Ажь ось прибѣгла блѣда якъ смерть Гальшка, а очи у неѣ були заплаканѝ; спытала ся лишь: „Якъ же тобѣ Володку?“ и зъ жалю та смутку не могла бôльше промовити, а вôнъ єѣ потѣшавъ и пригортавъ до свого серця.

5. Якъ Володка переслѣдують єго вороги и що вôнъ на то.

Вôдъ того дня, коли такъ Володко промавлявъ до громады, наробивъ вôнъ собѣ безъ потребы богато клопоту и бѣды. Однои ночи выбили єму розпустнѝ хлопцѣ вôкна камѣнемъ. Другои ночи выломили єму шѣсть щепъ въ

въ порѣ лѣтной що недѣлѣ и свята; въ серпни минувшого року вôдбули ся музикально-декляматорскй вечерницѣ для членôвъ, при спôвудѣлѣ студентôвъ вандрôвникôвъ зô Львова; члены читальнѣ закупили зъ добровôльныхъ датковъ металевый посрѣблюваный хрестъ до церкви, котрый мае бути заразомъ прапоромъ товариства. Зъ ґазетъ передплачувано въ роцѣ 1892/3: Батькôвщину Читальню, Посланника и Народну Часопись. Бібліотека товариства складаесь зъ 80 книжочокъ подарованыхъ центральнымъ выдѣломъ „Просвѣты“ у Львовѣ, и другими добродѣями. Ставъ касы по вôдчисленю выдаткôвъ выносить 5 зр. 40 кр. готôвкою; крôмъ вложеныхъ на загальныхъ зборахъ вôдъ членôвъ и гостей 10 зр. Складъ нового выдѣлу слѣдуючій: голова о. Волод. Ступницкій, мѣсцевый парохъ; заступникъ головы Павло Горбачевскій, властитель реальности; секретарь Йосафатъ Антюкъ, господарь; касіеръ Стефанъ Мукумела, господарь; бібліотекарь Петро Дорожиньскій, мѣщанинъ, въ котрого хатѣ читальня безплатно находить ся; заступники выдѣловыхъ: господарѣ Захарій Кукурудза и Василь Шевчукъ.

— **Редакція „Учителя“ и „Дзвôнка“** просить насъ оповѣстити передплатникамъ тыхъ часописей, що числа 13-те и 14-те за мѣсяць липень выйдуть 25 липня, а 15-те и 16-те за мѣсяць серпень 25 серпня с. р.

— **Выдѣлъ „Клюбу Русинокъ“** повѣдомляе, що справа фантовои льотеріѣ на памятникъ Т. Шевченка ще не полагоджена дотычными властями.

— **Місія духовна.** ОО. Василіяне вôдбувають місію духовну у Гнôйницяхъ въ повѣтѣ яворôвскôмъ. Ґр. Казимиръ Лубеньскій, будучи въ Римѣ, придбавъ для парохіи Гнôйницѣ, приналежнои до ключа краковецкого, повный вôдпустъ для тыхъ, котрй будуть брати участь въ місіяхъ. До Краковця и Гнôйниць прибуло тому на місію пять Василіянъ, — мѣжь ними бувъ о. Андрей Шептицкій, котрому поручено на слѣдуючій рôкъ веденє новіціяту василіяньского въ Добромили. Зъ нагоды місіѣ заповѣвъ Преосв. еп. Пелешь візитацію канонічну въ яворôвскй стороны, де не було такои візитаціѣ вôдъ 72 лѣтъ. Въ Гнôйницяхъ устроено браму тріюмфальну и при той брамѣ повитали преосв. епископа околичнй дѣдичѣ зъ маршалкомъ ґр. Ив. Шептицкимъ, п. староста Невядомскій и духовеньство обохъ обрядôвъ. Руске духовеньство явилось численно, бо стануло при брамѣ до 60 священикôвъ. Еп. Пелешь повитавъ руске и латиньске духовеньство, подякувавъ старостѣ, коляторови та дѣдичамъ за сердечне приняте и численну участь, а ґр. Шептицкого повитавъ якъ приятеля. По вечѣрни въ церкви гнôйницкôй, вôдбулось представленє духовеньства на приходствѣ, а вôдтакъ всѣ участники поѣхали на гостину до Краковця, запрошенй ґр. Лубеньскимъ.

— **Дръ Иванъ Наврôцкій,** лѣкарь войсковый именованый старшимъ лѣкаремъ въ шпитали ґарнізоновôмъ у Львовѣ.

— **Огнѣ.** Въ Сеничовѣ, въ долиньскôмъ повѣтѣ погорѣвъ Иванъ Теренчинъ. Вôнъ бувъ зъ жѣнкою въ поли, а дома лишивъ трилѣтного сына; може бути, що то справка дитины. Необезпечена шкода выносить до 1000 зр. — Въ Пятковôй, въ добромильскôмъ пов., пôдложивъ шестилѣтный Грицько, сынъ Данька Крайника огонь въ шопѣ. Зъ того повставъ огонь, що наробивъ шкоды на 1500 зр. Люде працювали тогды въ поли, то годѣ було що выратувати. Въ огни згорѣла и 20 мѣсячна дитина Данька Крайника. — Въ Негрибцѣ, въ повѣтѣ перемыскôмъ, въ домѣ Стефана Стасюника выбухъ огонь, вôдъ котрого згорѣло 37 загородъ селяньскихъ, вартости близько 20.000 зр. — У Вайсенберґу въ городецкôмъ повѣтѣ, погорѣли господарѣ Енґель и Зоммеръ. Шкода выносить до 4.800 зр. — Въ Опôрци въ стрыйскôмъ повѣтѣ, згорѣли два бараки Ротфельда и два будынки Антона и Петра Карпиньскихъ. Шкода выносить 850 зр. — На передмѣстю черляньскôмъ въ Городку погорѣли чотири господарѣ; мають шкоду на 3100 зр. — Въ Журавичкахъ, пов. ярославского, згорѣло богато бочокъ зъ пивомъ въ пивници бровару Белера. Шкода 1600 зр. — Въ Равщинѣ у Смолинѣ наробивъ огонь шкоды на 1.500 зр., въ Помлыновѣ коло Камѣнки волоскои на 1000 зр. а въ Гребеновѣ на 1100 зр. Въ обохъ послѣдныхъ случаяхъ огонь мабуть хтось пôдложивъ. — Въ Балигородѣ погорѣвъ Лейба Мітманъ; шкода 1300 зр. — Численныхъ огнѣвъ, що були въ захôдной Галичинѣ, навѣть не нотуемо.

— **Фальшивй** двайцятаки віклеви появили ся у Вѣдни. Онй пôдробленй такъ, що вôдъ правдивыхъ трудно ихъ розрôзнити. Поліція шукае дуже енерґічно фальшôвникôвъ.

— **Зъ Золочева** пишуть намъ: Дня 6 липня о год. 1 въ ночи въ перекопѣ зелѣзничôмъ коло Плугова найдено вояка 80 го полку, Данила Мочарского, родомъ зъ Вôльшаницѣ золочѣвского повѣта, зъ раною на чолѣ. При муштрѣ, щобъ боронити шляху зелѣзницѣ, выслано Мочарского на стôйку у той перекôпъ и тамъ его, видко, машина зранила. Его привезли сейчасъ до Золочева до шпиталю. Рана була така тяжка, що нещасный Мочарскій небавомъ померъ.

— **Славнй вôйтъ и вôйтиха.** У Сѣрпи въ жидачôвскôмъ повѣтѣ дуже не подобало ся мѣсцевому вôйтови Павлови Рейдихови и его жѣнцѣ, що господарь Войтѣхъ Курекъ гонить свою худобу дорогою попри ихъ стодолу. Щобы его того вôдучити, вôйтъ и вôйтиха напали Курка и збили его такъ, що той мимо помочи лѣкарскои Богу духа вôддавъ. Теперь вôйтъ покутуе тамъ, де сонце черезъ кратки видко.

— **Дорогій камѣнь.** Въ околицяхъ мѣстечка Турнова въ Чехіи найшовъ одень чоловѣкъ дивный камѣнь, именно формою бувъ вôнъ незвычайный. Обчистивъ его добре и переславъ одному професорови мінеральоґіѣ до осуду. Той выслѣдивъ, що то скаменѣлый жолудокъ якогось допотопного звѣря. Щасливый знаходникъ повѣдомивъ о тôмъ всѣ товариства наукови, заявляючи охоту продати камѣнь. Академія француска вже дае за него звышь 4000 зр., але вôнъ хоче 15.000 зр. Дорого цѣнить свôй камѣнь!

Господарство, промыслъ и торговля

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** оголошуе: Зъ днемъ 1 серпня ст. ст. 1893 р. зносить ся тарифы специяльнй для посылокъ збôжа и проч. зô стацій:
I. Россійскихъ зелѣзниць полудново-захôдныхъ,
II. зелѣзницѣ Фастовскои,
III. „ Курско-Кіѣвскои,
IV. „ Харкôвско-Николаѣвскои,
V. „ Курско-Харкôвско-Азовскои,
VI. „ Екатеринославскои,
VII. „ Московско-Курскои
до Пôдволочискъ, взглядно Бродовъ зъ дня 15 вересня ст. ст. 1893 вразъ зъ додаткомъ I-шимъ.

— **Станъ воздуха за минувшй добы** числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 14 липня до 12 год. въ полудне дня 15 с. м. середна теплота була + 19·3° Ц., найвысша + 26·2° Ц. въ вчера по пол.), найнизша + 17·0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (753). Вѣтеръ буде полудново-захôдный, середный, теплота пôднесе ся до + 19·0° Ц., небо буде переважно захмарене, малый дощь, впрочôмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 14 с. м.: пшеница 8·75 до 8·80; жито 6·50 до 6·75; ячмѣнь 5·25 до 6·—; овесъ 6·25 до 6·75; рѣпакъ 13·50 до 14·—; горохъ 6·75 до 9·50; вика 5·75 до 6·—; насѣнє льняне —·— до —·—; бôбъ 7·25 до 10·—, бобикъ 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 62·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ —·— до —·—; анижъ —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 15·25 до 15·40

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 15 липня. Россійскій наслѣдникъ престола вже вернувъ и поѣхавъ до Красного села. „Петерб. Вѣдом.“ доносять, що незадовго мае бути установлена окрема комісія, для розслѣду законôвъ о правахъ заграничныхъ людей що до власности ґрунтовои.

Берлинъ 15 липня. Вечѣрнй ґазеты доносять, що президентъ міністрôвъ Айленбурґъ одержавъ ордеръ червоного орла.

Берлинъ 15 липня. Зборъ сеніорôвъ нѣмецкого парляменту ухваливъ зô взгляду на вѣче вольнодумнои партіѣ замкнути нинѣ по полудни парляментъ. Внесенє кн. Каролята, щобы завести постôйну 2-лѣтну службу войскову, вôдкинено 274 голосами противъ 105; вôдтакъ ухвалено поодинокй артикулы предложеня войскового въ другôмъ читаню звычайнымъ пôдношенємъ рукъ. Остаточне голосованє надъ цѣлымъ предложенємъ войсковымъ вôдбуде ся нинѣ.

Банґкокъ 15 липня. Бюро Райтера доносить, що француска канонірка „Комета“ прибула онogды вечеромъ непарушена до устя рѣки Менамъ и форсувала вѣѣздъ серед канонады сіямскои крѣпости; при тôмъ погибло трохъ Французôвъ а двохъ есть пораненыхъ. По сторонѣ Сіямцѣвъ мало згинути 20 людей а 12 есть пораненыхъ. Мѣсто Банґкокъ стоить пôдъ зброею.

Парижъ 15 липня. Вчерашне торжество народне вôдбуло ся вчера зовсѣмъ спокôйно. Робôтники здержались вôдъ участи въ торжествѣ. Президента Карнота витано пôдчасъ ѣзды на параду войскову окликами. Дефіляда поодинокихъ товариствъ передъ памятникомъ Штрасбурґа вôдбула ся зовсѣмъ спокôйно. Въ Рубе прийшло межи соціялістами а патріотами до незначнои бійки.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій.**

садку, котрй вôнъ недавно засадивъ. Вôдтакъ знову вымыкавъ ему хтось въ ночи всю капусту на грядкахъ.

Вôнъ пôшовъ пожалувати ся до старшины, а та ему каже: „Тобѣ ще не такъ потреба, колибъ мы хотѣли зъ тобою зовсѣмъ строго поступати. Забирай ся зъ вôдси, ты пыскатый!“

Але вороги не перестали ему доскулювати, хочь неразъ лишь самй собѣ пошкодили и страху наѣли ся. Такъ разъ вечеромъ, коли знали, що вôнъ въ млынѣ, и закрали ся до его огорода, щобы наробити ему шкоды, стало ся такъ, що зъ вôкна его дому роздали ся два выстрѣлы. Они перепудили ся и стали втѣкати, бо думали, що то нечистый стереже ему хаты. А коли они такъ втѣкали, стрѣтивъ ихъ Володко, що вертавъ зъ млына; вôнъ ехопивъ одного зъ нихъ и крикнувъ до него: „Чого вы хотѣли, якъ тй злодѣе, лѣзти до мого огорода?“ Але вôнъ не робивъ имъ нѣчого и пустивъ ихъ. Нишкомъ разомъ хотѣли ему якйсь урвителѣ зробити збитка и очевидно пôдпивши собѣ влѣзли по пôвночи черезъ огорожу, що окружала его невеличкій огородецъ, до середины, але такъ покалѣчили собѣ ноги, що почали зъ болю на весь голосъ кричати и ледви могли назадъ перелѣзти черезъ огорожу.

Такй и тымъ подôбнй исторіи рознесли по цѣлôмъ селѣ пострахъ и вже нѣхто не важивъ ся въ ночи хочь бы й здалека переходити попри Володкову хату.

Але вôнъ бувъ супротивъ кождого, якъ и давнѣйше, чемный; одному давъ добру раду, другому помôчь въ потребѣ грôшми. Але ему все таки було жаль, що въ громадѣ така бѣда та нужда и длятого пôшовъ одного дня до священика и ставъ ему жалувати ся.

А священикъ ему на то каже: Я священикъ и не маю тутъ нѣякого права розказувати, годѣ менѣ мѣшати ся до вашои колотнечѣ. Цѣле нещастѣ въ селѣ походить зъ того, що люде жиють въ грязи грѣхôвъ своихъ. Слова Божого нѣхто и слухати не хоче, та ще, де лишь можуть, то й менѣ урывають. Але тяжкій гнѣвъ Божій буде ихъ страшно судити и терпеливость Божа не буде дальше дивити ся на ихъ грѣшне житє.

Тогды каже Володко: Выбачте панъ-отчику, але може бы таки можна якось громаду выратувати, бо серце у тыхъ людей здичѣло лишь длятого, що ихъ розумъ здичѣвъ. А колибъ вы такъ схотѣли взяти въ свою опѣку школу и молодѣжь та учити еѣ христіяньского житя, щобы она научила ся любити честноту а бояти ся порокôвъ: може бы були якй плоды зъ того и люде бы може поправились.

А священикъ вôдповѣвъ: На то есть учитель, у мене и такъ свого дѣла богато. Громада сама винна, що не мае доброго учителя, бо лихо его платити.

(Дальше буде).

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимаѥ лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Ґ. Найдлінґеръ

Зінґера оригінальнѣ машины до шитя суть взôрцевѣ що-до конструкціѣ, нейлекшѣ до роботы, шиють дуже гарно, зъ найбôльшою точностію всяку матерію и всякою ниткою; заосмотренѣ суть найдоскональшими прирядами, а неперевысшимѣ суть що-до тривкости и своєѣ здатности; тому то найрадше и найбôльше уживають тыхъ машинъ

до ужитку домашного и промыслового.

Найновѣйшій вынахôдъ Зінґера и Сп. то высокораменна т. зв.

Вібратінґъ Шутлє машина до шитя

показалась, такъ якъ и всѣ дотеперѣшнѣ выробы тои фабрики, дуже практичною. Она вызначаєсь такъ само легкостію въ орудуваню нею и гарнымъ выглядомъ. Оригінальна Зінґерова машина до шитя то найцѣннѣйшій приирядъ въ домашнôмъ господарствѣ.

Львôвъ ринокъ 9. 16

Філія: Чернôвцѣ улиця Паньска 18.

Косы зъ маркою сѣчкарня

зъ англійскои срѣбнои стали

посылаѥ громадамъ и поодинокимъ господарямъ въ довôльнôй довготѣ **пôдъ ґаранціѥю** за кожду штуку. Єсли коса не буде такъ добре косити, якъ я обѣцюю, то перемѣнюю косу 5—6 разôвъ.

Одинокій складъ фабричный для Австро-Угорщины

Л. І. ПАТРАХЪ въ СТРЫЮ

въ Галичинѣ

Тотѣ косы суть свѣтовои славы задля своеи легкости **подвôйного гарту, легкого замаху и вытрималости въ кошеню.** Ковальце выдержуѥ кôлька днѣвъ. За однораво-вымъ наостренемъ можь косити **120 до 150 кроковъ**, навѣть найтвердшу гôрску траву.

Довг.:	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115	120 цтм.
Цѣна:	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1.90	2·00	2·20 зр. ав.

Марморовый камѣнь до остреня косы.

Довгота стм.	18	21	22	25	въ кôнци звычайнѣ брусики мармор.
Цѣна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Посылка найблизшою почтою лише **за готôвку або послѣплатою.**

Осторога передъ фалшôвниками. Правдивѣ Патраха косы суть лише тотѣ, котрѣ мають марку охоронну **сѣчкарня** (докладну пôсля повысшого взôрця) якъ такожь **выбиту фірму L. J. Patrach.**

Вôдбирати можь лишь випростъ вôдъ **Л. І. Патраха въ Стрыю** (Галичина).

Вôдъ 10 кожда одинацята даромъ и одинъ камѣнь. 1

Не жартъ

анѣ обмана, але чиста свята правда

Лишь 3 злр. 50 кр.

Кишонковый годинникъ-Remontoir

зъ ґаранціѥю, дуже добрый и докладно идучій, зъ вскавôвкою на секунды, въ найлѣпшôй красно оздобнôй нікльовôй копертѣ, котрый заступаѥ всякій иншій срѣбный и золотый годинникъ. Кождый, хто замовляѥ такій годинникъ, одержуѥ зъ годинникомъ

слѣдуючѣ предметы даромъ

1 прегарный ланцушокъ до годинника, 1 чудна привѣска, 1 перстень зъ камѣнями, 1 пару красныхъ кульчиковъ, 1 красный сциворичокъ зъ выклювачемъ. — **Нѣхто нехай не сумнѣваѥ ся,** бо повтаряю, що то не є жартъ або обмана, але чиста свята правда, и звертаю кождому грошѣ, кого-бы тѣ годинники невдоволили. Кождый проте нехай поспѣшаѥ, якъ довго малый засôбъ выстарчить, и замовляѥ тотѣ знаменитѣ годинники. Посылка вôдбуваѥ ся за послѣплатою черезъ

Apfel's Taschen-Uhren-Versendung,

Wien, Stadt, Wolfengasse 1/N. 82

Необходимою для кождого господарства єсть 5

Кнайпъ Катрайнера

солодова кава

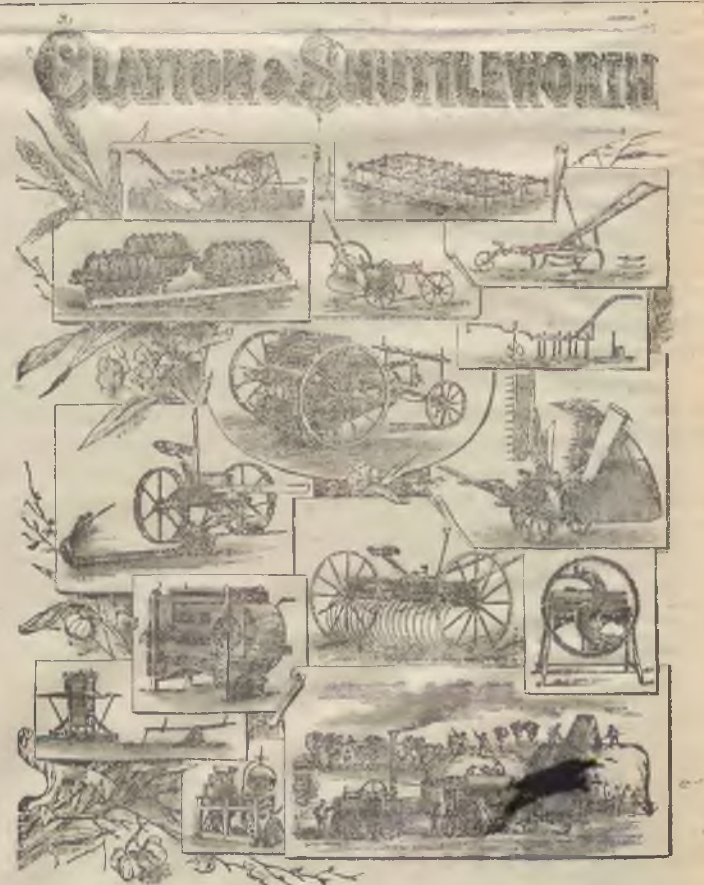
зô смакомъ кавы въ зеренцяхъ.

Дає она тоту неоцѣнену користь, що шкôдливого спожитя чистои або сурогатами перемѣшанои кавы въ зеренцяхъ уникнути можна, та придадити собѣ далеко смачнѣйшу, а притôмъ здоровшу и поживнѣйшу каву. — Знаменита яко додатокъ до кавы въ зеренцяхъ.

Поручаѥ ся дуже женщинамъ, дѣтямъ и хорымъ.

Наслѣдованя осторожно уникати.

Всюды до набутя. — ½ кільо 25 кр.

ц. к уприв. фабрика машинъ и знарядôвъ рôльничихъ

Львôвъ, улиця Городецка ч. 22

поручаѥ на надходячій сезонъ свой богатый складъ машинъ и знарядôвъ рôльничихъ, знаныхъ зô знаменитои конструкціи и дуже солідного выконаня.

Реперації выконують ся якъ найлѣпше и найдешевше въ робôтни, заосмотренôй въ машины помôчничѣ найновѣйшого системы гнанѣ парою. 19

Илюстрованѣ цѣнники и катальоґи даромъ и оплатно.

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручаѥ

Товары камѣннѣ и шамотовѣ.

Плыты бѣлѣ и кольоровѣ. — Насады коминковѣ.
Комплетнѣ уряджeня для стаєнъ и оборъ.

На жаданє высылаємо катальоґи

заступники для Галичины и Буковины

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймаѥ

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оригінальныхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.